

Hon; inga känslor följer oss i döden

Med vita knogar slängde hon sig ut ur livet, lät tyngdkraften göra jobbet. Avsatts, stup, falla. Ett, två, tre. Inte svårt, inte svårt alls när den punkten är nådd, när återvändo ej står att finna. För sent att ta tillbaka, för sent att vända om.

Hon sträckte på ryggen, lyfte armarna likt vingar. Stod stilla, vit som snö – som en grekisk gudinna. Enda skillnaden, hon saknade vapen, sköld och brynja. Bara vita knogar, gömda fingrar. Blicken så långt borta att den inte kunde se sig om, se sig själv. Se ner i det gap som hungrigt väntade hennes ankomst.

Hon svalde de tårar som inte lyckats fly, undan. Slöt tankarna, en efter en. Som en korridor, vars sterila skenor utav ljus dog ut, den första – den längst bort. Sedan en till, och en till. Närmare, närmare. Snart skulle allt vara svart. Snart skulle lugnet vara hemma.

Om någon sett henne där, hade de återberättat hennes namn och döpt henne till Kors.

Med vita knogar, fastspikade på hissade segel sjönk hon ur livet. Dalade med vinden tjudrande vid vardera kind, knä och skuldra. Avsatts, stup, falla. Ett virrvarr av hår började plötsligt att dansa.

Hon tillät sig till sist att släcka, sina ögon innan markens kala armar fick hennes kropp att slutgiltigt omfamna.